

Lluís Maruny Curto

REFLEXIONS. ERA EL QUE TOCAVA FER

La política contra el franquisme als anys 70, o els 60 i *pico*, no té res a veure amb fer política després del franquisme, amb la situació democràtica. És un altre rotllo, una altra manera de fer.

— Contra Franco vivíamos mejor, no?

— Si, d'un cantó això. D'altre cantó perquè era un element també molt moral i molt ètic; sempre la motivació... Jo, per exemple, sí que és veritat que quan va venir la democràcia, per exemple, jo havia d'anar al Parlament de Catalunya. Jo m'havia posat per sortir al Parlament i, és clar, això volia dir que m'havia de dedicar a la política de ple o no, i jo sempre havia pensat que sí que ho faria, que m'agradaria. Jo sempre havia pensat: "sí, sí, el dia que puguis..." [riu]. Era una opció. I bé, vaig tardar cinc minuts a decidir que no, que no hi anava, que això no era el meu rotllo. I mai més me n'he penedit i em vaig quedar molt a gust. Era una altra cosa, no? És molt difícil d'explicar.

Ens ficàvem en opcions ètiques, però també perquè era el que tocava fer, i és clar, no hi havia res més, perquè era el que feien tots els teus amics, tota la teva colla. Això pesava molt. La pertinença de grup i una responsabilitat social compartida; tot el rotllo del moviment democràtic, de l'Assemblea de Catalunya, de les entitats. Eren coses que formaven part de la lluita de cada dia.